

78. Årg.

1985

Leif Grane:

REGENSLINDENS 200 ÅRS FEST:

Den 15. maj fejrede Regensen Lindens da just overståede 200 års dag. Der var enighed om, at gøre mindedagen til en begivenhed, og allerede på generalforsamlingen i september 1984 nedsattes et arbejdsudvalg, der skulle forberede festen, således at man ikke stillede forårsklokken over for en urimeligt stor arbejdsbyrde. Dagen blev fastsat, da det fra Dronningens Kabinetssekretær, kammerherre M. Wahl, meddeltes, at på denne dag ville Dronningen gerne besøge Regensen og deltage i Lindefrokosten. Det økonomiske grundlag skabtes ved en bevilling på kr. 10.000 fra Carlsbergs Mindelegat for Brygger J.C. Jacobsen. Udvalget arbejdede med entusiasme og opfindsomhed, og forårsklokken, stud.mag. Henrik Gade Jensen, gled ubesværet ind i dette samarbejde og tog snart, som det sømmede sig, ledelsen af det.

Foruden Hendes Majestæt Dronningen deltog en række andre indbudte gæster i Lindefrokosten. Kun ganske få afslog vor indbydelse. Undervisningsministeren ikke blot deltog, men bidrog med en til lejligheden forfattet sang, og til stede var også overborgmesteren, universitetets rektor og prorektor og flere af Regensens venner, som ikke alle kan nævnes her, samt en række repræsentanter for vor sidste velgører, Egmont Fonden. Besøgsschef Bent Karlskov havde gavmildt sørget for, at ølstrejken ikke kom til at kaste en skygge over festen, og såvel Spritfabrikkerne som Peter Heering havde foræret os snaps.

Vejret var rimeligt, omend lidt køligt, og stemningen høj fra begyndelsen. Der var skrevet sange til dagen, koret opførte Lindekantaten, og stud.jur. Pernille Schack holdt en af de eleganteste og vittigste lindetaler, jeg hidtil har hørt. Regensens mangeårige kok, Jakob Westergaard, serverede en særdeles god frokost, og til kaffen havde han to store kager med billeder af Regensen og Rundetårn, malet på marcipan. Når det så tilføjes, at der var mange sjoflinger, og at ingen af dem gav anledning til krumning af tæer, men alle til megen anerkendelse og latter, vil man forstå, at vi havde nogle gode eftermiddagstimer i gården.

Fra lindefrokosten den 1. maj 1985.

Da vore gæster var gået, oplevede vi det længst varende og største vandpjaskeri, jeg har været ude for. Vi var alle glade over, at det hele var gået så godt og måske derfor mere kåde end sædvanligt. Og så vidste vi jo, at festen ikke var forbi endnu, for til kl. 20 var gamle regensianere inviteret til roastbeef og dans. Der kom ca. 100. Aftenfestens højdepunkt var et af kunstfyrværker Barfoed arrangeret fyrværkeri, ved velvilje fra Trinitatis Kirke afbrændt fra Rundetårn. Festen varede længere, end jeg havde kræfter til, og sluttede for nogles vedkommende først hen ad morgenstunden. Vi kan se tilbage på en stor dag i Regensens række af fester. Der var stil over foretagendet, sådan som få andre end regensianere er i stand til det, uden at miste noget af munterheden af den grund.

Peter Warming:

KLOKKERBERETNING - FORÅR 1984.

Fredag den 17. februar 1984 vil for mig altid stå som en bestemt og stor dag i mit liv, idet jeg den dag blev Regensens klokke. Da jeg om aftenen - som foreningsfri - gik op til generalforsamlingen, havde jeg ingen anelse om, hvad aftenen ville bringe. Generalforsamlingen var som så ofte før allerede nøje planlagt i detaljer, og embedsmandsposterne inklusive klokkeposten var allerede "besat", idet gårdens grønne forening - Tilia - dels for hvilken gang stod for tur, dels havde et "seriøst" klokkeremne.

Men som sædvanlig under en generalforsamling gik alt ikke som planlagt. Da Tilia ikke fik en "lov" embedsmandspost - P-manden - trak de sig fra klokkeposten, og Regensen stod foruden klokke og dittoforening.

På dette tidspunkt, som så ofte før under en generalforsamling var alt præget af kaos og forvirring, men rundt i alt dette foreslog én af mine gode venner, at 'nu sku' vi ha' lidt skæg i gaden og danne vor egen forening bestående af foreningsfrie'. Som sagt så gjort og i løbet af en halv time var det nødvendige team stablet på benene, og dér stod jeg med klokken og var Regensens nye klokke. Ak ja, det var en stor aften.

Vores første arrangement var indflytterfesten, og hvad var mere naturligt i 1984 at vælge som tema end "1984" i Orwell's forstand? Der blev lagt store anstrengelser i forberedelserne, herunder med inddragelse af den nyeste teknologi, nemlig video. Inden middagen var alle deltagerne budt op på lille sal, hvor der til tonerne af Jean Michel Jarre's Oxygene blev serveret en "fremtidsdrink" af ubestemmeligt indhold, afskyelig farve og smag.

Talen til indflytterne blev fremført fra video. Via gode forbindelser lånte vi et videoanlæg og omdannede mit værelse til "star studio" og under stor moro for de tilstedeværende "kamera-, lyd- og sminkefolk", blev talen indspillet. Talen formede sig som en række påbud, der fra midnat ville træde i kraft, bl.a. tvungen "brigadedag" hver søndag under Per Port's kyndige ledelse samt obligatorisk kyskhedsbælte til de kvindelige regensianere, hvortil kun klokken havde nøglen! Fjernsynet, hvorigennem talen blev transmitteret, var camoufleret som de overvågningsapparater, der findes i Orwell's 1984.

Et andet indslag, der indgik under middagen, var en spionserie, som blev vist via dias. I tiden op til festen blev diverse regensianere "spionfotograferet" i forskellige mere eller mindre heldige situationer, hvorefter det hele blev samlet til en serie, der illustrerede "de nye tider på Regensen" i form af overvågningssamfundet. Selve middagen forløb upåklageligt, og bortset fra et mindre uheld i form af, at "videoen" blev tændt på et forkert tidspunkt, blev underholdningsindslagene modtaget fint af det i øvrigt ellers kræsne regenspublikum.

Efter middagen og frem til den lyse morgen fik de fleste regensianere sig en svingom til lyden af meget varierende diskoteksrytmer.

Næste store arrangement var Lindefrokosten, som i år rent faktisk faldt på Lindens fødselsdag, nemlig den 12. maj under strålende solskin.

Lindefrokosten er som bekendt yderst traditionel og blev også fejret sådan. Det skal dog fremhæves, at de foregående års platter af svingende kvalitet i år var erstattet af klokkeforeningens hjemmelavede store kolde bord med alt, hvad hjertet kan begære lige fra flere slags sild til ostebord. Traditionen tro og under indflydelse af vore sponsoreres gavmilde hånd (Carlsberg og Peter Heering) blev der fremført et ukendt antal sjoflinger til adskillige enkeltpersoner og foreninger, som havde gjort sig bemærket i mindre heldig retning.

Den nye klokkerforening samlet for første gang.

Endvidere fremførte nogle regensianere nogle af Bellmans viser til stor applaus fra de øvrige regensianere.

Den årlige vandkamp efter turen til Rundetårn, blev en yderst våd oplevelse, hvor ikke alene regensianere, men også tilfældigt forbigående, blev ofre for kåde regensianeres kasteskyts. Dette resulterede i, at politiet, som sædvanligt, mødte talstærkt op for at tale den ret berusede forsamling til fornuft. Dette lykkedes ikke. I stedet blev en af politibetjentene som følge af en meget beruset festdeltagers uheldige omgang med brandslukkeren, ramt af en vandstråle. Herefter fandt der et løb sted omkring festens midtpunkt, som så ustyrligt morsomt ud, men som konsekvens af den ulige konkurrence (en beruset person versus en toptrænet ædru politibetjent) blev løbet kort (3/4 omgang rundt om Linden), og den uheldige skytte blev i sikkert politigreb ført ud fra gården. Herefter trådte provsten til og forhindrede efter al sandsynlighed, at politiet skred til arrestation. Dette indslag kom senere til at koste Regensen kr. 500 i bøde for forstyrrelse af den almindelige ro og orden, men jeg er dog overbevist om, at alle regensianere vil medgive mig, at disse penge blev givet godt ud.

Efter denne episode drog alle i Tivoli. Efter tivolituren blev resterne fra frokosten sat frem i biblioteket, hvorefter de regensianere, der havde lyst, kunne forsyne sig. Lindefrokosten sluttede, omend ikke særlig sent, med dans i biblioteket, og det var en meget stille Regens, der tog imod den følgende dag.

Den sidste og årets smukkeste og største fest var lindeballet. Til dette arrangement blev absolut alle kræfter sat ind. Der blev uddelt invitationer til hver enkelt regensianer; fremmødet blev også meget stort, nemlig 150, heraf 97(!) regensianere. Jacob fra Société Gastronomique du

T.v.: Klokkeren byder velkommen til indflytterfesten. - T.h.: Jesper Klein var i år midnatsunderholder ved lindeballet.

Danemark blev udset til den vanskelige opgave at tilfredsstille festdeltagernes krav om en menu af høj kvalitet, hvilket også lykkedes til fulde. Efter en drink (hvidvinsfrugtbowle) indtaget under en klar solskinshimmel i gården, blev alle budt op i en meget smukt dekoreret Store Sal til en fantastisk lækker festmiddag.

Det store underholdningsmæssige indslag - Lindekantaten - blev meget smukt fremført for sidste gang under Jens Erik Råstedes ledelse. Som kvittering for det store arbejde han igennem mange semestre har lagt i jobbet som musikdirektør, modtog han dels et meget stort bifald fra regensianerne, dels en stor buket røde tulipaner.

Som midnatsunderholder var vi til lejligheden så heldige at få besøg af Jesper Klein, der med sin gennemgang af sprogets historie/udvikling, fik alle til at knække sammen af grin. Efter midt dagen, som strakte sig til omkring midnat, var der festfyrværkeri i gården og dans til tonerne af Beatles bandet "Rubber-band" samt et diskotek til at udfylde pauserne i. Der blev gået bravt til den - både på den ene og den anden måde, og festen sluttede først langt op ad den følgende formiddag efter at have indtaget Vreni's veltillavede morgenbord under strålende morgensol.

Ja - det var så det semester. Vores udgangspunkt, da vi dannede "ad hoc-foreningen af de foreningsfrie" var, at vi skulle skabe nogle sjove rammer for festerne. Om dette mål blev nået, vil vi lade andre afgøre, men vi gjorde i al beskedenhed, hvad vi kunne. At dømme efter de kommentarer vi fik undervejs, kedede folk sig vist næppe.

Endelig vil jeg afslutningsvis benytte lejligheden til at takke dels min forening og dels nyindflytterne for den meget store indsats, der blev ydet i løbet af semestret, foruden hvilken i hvert fald intet var lykkedes.

Morten Samuelsson:

BERETNING OM EFTERÅRSKLOKKERATET 1984.

Trods enhedsskollegiets beståen siden årsskiftet havde Regensen i september 1984 stadig bevaret et vist indre selvstyre. Det var således berettiget, at man så småt tog hul på forhandlingerne om hvem, der skulle være Regensens klokker i efteråret 1984.

Udbuddet af seriøse kandidater var ringe. Hofilia (Hof og Tilia) var efterhånden så stærkt decimerede - såvel i kvantitet som i kvalitet - at det ikke engang var ulejligheden værd at føre skinforhandlinger til den side. Fra Conventet og Skrap kom klare signaler om, at man i denne omgang ville sidde over. Da ingen jo kan tage Pip alvorligt, så det ud til, at Gamle var bedste bud på en klokkerforening.

I Gamle kunne man imidlertid ikke enes om - blandt flere egnede emner - at pege på en enkelt gamling som klokkerkandidat. Løsningen var ligetil. Man tilbyder en foreningsfri posten som kransekagefigur. Tilbuddet lød som følger: "Vi (Gamle) klarer det hele. Det eneste, du skal gøre, er at holde taler". Et så storslået tilbud kunne jeg ikke afvise. Hvor naivt! Senere skulle jeg føle mig som træneren på et fodboldhold; går det godt, så er det "drene", der spiller strålende. Går det skidt - ja, så er der selvfølgelig noget galt med træneren.

Generalforsamlingen forløb planmæssigt. I sidste øjeblik skulle dog overvindes en mindre forhindring. En kreds af fremragende personligheder havde i ugen op til generalforsamlingen genoplivet den gamle forening UGLEN. Jeg var så heldig at blive optaget i dette glimrende selskab. Gamle accepterede storsindet, at det i stedet for en foreningsfri blev en uglemand, man støttede som klokker. UGLEN forlangte derimod garantier for, at UGLEN på ingen måde blev inddraget i klokkerarbejdet. Disse blev givet, og UGLEN havde fra start markeret sig som en toneangivende forening. Udover en klokker, som man altså fik uden de sædvanlige klokkerforeningsforpligtelser, besatte UGLEN P-mandsposten. P-manden blev iøvrigt en P(ernille)-dame.

Forsamlingen blev hertil stærkt præget af en mindre græsrodsbevægelse, støjende anført af overgræsroden Georg. Bortset fra foreningens - undskyld - bevægelsens hovedprincip: Ned med foreningerne, adskiller bevægelsen sig vist ikke særligt fra Gårdens øvrige foreninger.

Straks efter klokkevalget opstod et mindre problem, idet enkelte fantasiløse tiliaster stillede et mistillidsvotum til den nye klokker. Ikke overraskende svarede afstemningsresultatet nøje til resultatet af selve klokkeafstemningen. Der er trods alt grænser for hvor meget mistillid, man kan pådrage sig i løbet af 5 minutter.

Den mest hektiske periode i et klokkerat ernok timerne umiddelbart efter valget. Der skal skaffes klokkerbajere, arrangeres musik i biblioteket, drikkes sjusser med provsten m.m. Jeg oplevede ikke festlighederne i deres fulde udstrækning, men det siges, at de fortsatte til den lyse morgen.

Administrativt så det ud til at blive et let klokkerat. På grund af rotteplagen var krystalgadebløjen midlertidigt lukket. Der blev derfor ikke optaget et regulært hold indflyttere i efterårssemesteret. Af samme grund, og til gengæld for den manglende indflytterhjælp ved festerne, havde Regensrådet i dets visdom besluttet, at indflytterfesten kunne suspenderes.

Som kompensation for den manglende indflytterfest arrangerede klokkerforeningen straks et slåbrokarrangement i større stil. Første del foregik på Lille-sal. Uglemanden Bjarne B. Christensen optrådte med et multi-lysbilledshow. Temaet var Grenada. Bjarne havde i forbindelse med et studieprojekt opholdt sig i Grenada i en længere periode, og et af resultaterne var et ultraditionelt lysbilledforedrag. Virkemidlerne var indtalte kommentarer, autentiske lydoptagelser og musik samt et større teknisk udstyr. Foredraget var farverigt og foregik i et fængslende tempo.

Klokkerforeningen Gamle under afsyngelse af foreningssangen. Klokkeren bliver naturligvis - som uglemand - siddende.

T.v.: Per Port og provsten morer sig over "En god side ved Leif". T.h.: Kvit eller dobbelt. Provsten imponerer Henrik Madsen med sin specialviden om "60'ernes popmusik".

Anden del var mindre vellykket. Gamle trakterede med punch og pandekager på Store-sal, og et jazzorkester skulle tage sig af underholdningen. Vi havde forsøgt at skabe en "jazzbulestemning" på salen. Bajere og punch skulle sætte stemningen i vejret. Det blev dog knapt så euforisk. Vi måtte erkende, som andre før os, at jazz simpelt hen ikke er sagen på Regensen.

Revyen 1984 var af overrådig kvalitet. Skrap bakkede hoffisten Mickey Palmgren Sørensen op som revydirektør, og kombinationen af kunstnerisk og organisatorisk talent viste sig yderst vellykket. Særlig huskes Peter Zeebergs provstehyldest: "En god side ved Leif". De forskellige numre blev vittigt præsenteret af toastmasterne Allan Charlotte Sørensen og Anne Høg. Hertil kommer det mest exclusive revyblad i mands minde. Det kulinariske indslag - tysk ærtesuppe med et rigt udvalg af pølser - stod Gamle ved Sunniva Karstoft for.

Efter en del interne uoverensstemmelser om fordelingen - eller rettere den manglende fordeling - af arbejdsopgaver enedes Gamle og klokkeren om at stå sammen om at gøre juleballet til en vellykket begivenhed. Der var rigelige midler i klokkerkassen, og vi kunne derfor kombinere et pænt traktement med en relativ rimelig pris. Der var stort fremmøde, og ikke engang provstetalen kunne lægge en dæmper på stemningen. Den traditionelle opførelse af Allanaden') (julesangkoret) var dette år lagt i musikdirektør Newo's kompetente hænder, og blev som sædvanlig en succes.

Aftenens clou var en kvit eller dobbelt konkurrence. Gamlingen Henrik Madsen brillerede som entertainer, og leverede, vildt extemporerende, et vittigt show. Provsten var deltager i emnet "60'ernes popmusik", og overraskede alle ved at svare rigtigt på spørgsmålet om, hvilken dansk popmusiker, der har modtaget fængselsstraf for at ryge hash (det rigtige svar er Peter Belli). Leif Grane måtte dog give fortabt ved 16-bajerssspørgsmålet. En enkelt trøsteøl kunne bevilges.

Semesteret bød ikke på flere kontroversielle sager, end det normalt er tilfældet. Måske har det spillet en rolle, at jeg undlod at indkalde til Regensrådsmøde - efter min mening det mest beslutningslammede og kævlende organ i kongeriget - oftere end det absolutte minimum, statutterne kræver. Et par sager skal dog nævnes.

Spørgsmålet om humørgaterne gav for nogle semestre siden anledning til strid. Der har nu udviklet sig den praksis, at klokkeren foretager indstilling til Regensianersamfundet på grundlag af forslag modtaget fra et udvalg. For at undgå tvivl om udvalgets kompetence er det nu blevet præciseret, at den endelige indstilling foretages af klokkeren alene.

En mere alvorlig sag er Krystalgadefløjens fremtid. Fløjen blev i sommeren 1984 angrebet af rotter og blev derfor rømmet, hvilket iøvrigt gav anledning til nogen avisomtale. Rotterne er dog kun et subsidiært problem, som vistnok nu er løst. Den egentlige misere er, at fløjen synker, og kun kan reddes ved en dyr pilotering.

I efterårssemesteret 1984 startede drøftelser med universitetet, boligministeriet og undervisningsministeriet om problemet. Det står vist klart for alle, at det er nødvendigt at gøre noget. Kævlet drejer sig selvfølgelig om, hvem der skal betale. Provsten og x-manden Klavs Gravesen gjorde på en del møder i de nævnte institutioner regensianernes stilling helt klar; vi hverken kan eller vil påtage os at financiere bevaringen af Krystalgadefløjen. Dels betaler vi efterhånden en husleje, der kan stå rigeligt mål med det, der betales på kollegier med ganske anderledes faciliteter end Regensen. Og dels kan det efter vor opfattelse ikke påhvile studerende alene at redde bevaringsværdige bygninger fra undergang. Såfremt der er en almen interesse i at bevare Regensens bygninger, må det være det almene, der spytter i bøssen.

Da Krystalgadefløjen i løbet af vinteren så ud til at være rottefri, besluttede vi i januar, at den foreløbig kunne genåbnes. Overfor enhedskollegiet kunne vi ikke forsvare at give afkald på lejeindtægten fra fløjen. Det skal dog fremhæves, at det egentlige problem - pilotering - endnu ikke er løst.

Krystalgadefløjens genåbning kombineret med, at et stort antal regensianere, inclusive undertegnede, fik kandidatstatus, medførte, at indflyttergenerationen forårssemesteret 1985 blev en af de hidtil største. Som en af mine sidste gerninger på Regensen var jeg med til at forestå optagelsen. Selvom der måtte flere opslag i Universitetsavisen til, virker det som om, der fortsat er interesse for at bo på Regensen - til trods for alt.

') Efterårsklokkeren 1981 - Allan Høg - hævder, at eftersom han har startet skikken med et julesangkor, bør dette for eftertiden betegnes Høg-koret eller Allanaden.